

SZEGEDI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG

6726 Szeged, Fő fasor 16-20.

6701 Szeged, Pf.: 408. Tel.: 06-62-795-010

17.K.27.455/2018/4.

J E G Y Z Ó K Ö N Y V
nyilvánosan tartott tárgyalásról

Perújító felperes: [REDACTED] Kft.
Perújított alperes: **Csongrád Megyei Kormányhivatal**
A per tárgya: perújítás
A tárgyalás helye: Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság fszt. A/9.
A tárgyalás ideje: 2018. szeptember 25. napja 13:00 órára kitűzött és ugyanekkor megkezdett

J E L E N V A N N A K :

Dr. Kinyó Krisztina
b í r ó

Perújító felperesért: senki

Perújított alperesért: dr. Kovács Anita
állami tisztviselő

A **bíró** a tárgyalás megnyitása után megállapítja, hogy a perújító felperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, megelőzően azonban kérte a tárgyalás távollétében történő megtartását. Perújított alperesi képviselő szabályszerű idézésre megjelent.

A **bíró** tájékoztatja a megjelentet, hogy a tárgyalás anyaga hangfelvétel útján kerül rögzítésre, amelyről elkészült jegyzőkönyvet 8 munkanap eltelte után lehet a kezelő irodán megtekinteni, illetőleg a megrendelt másolatot átvenni.

PERÚJÍTOTT ALPERES JOGI KÉPVISELŐJE:

Jegyzőkönyvmásolatot elektronikus úton kérem megküldeni.

Bíró ismerteti a perújítási kérelmet, a perújított alperes érdemi nyilatkozatát, a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 1.K.27.953/2017. számon folyamatban volt per iratait,

valamint a jelen peres eljárás iratait 3. sorszámig bezárólag.

A perújított alperes jogi képviselőjének az iratismertetésre észrevétele nem volt.

PERÚJÍTOTT ALPERES JOGI KÉPVISELŐJE:

A korábbi beadványomban benyújtott nyilatkozatomat fenntartom, továbbra is az az álláspontom, hogy a felperes ismételt perújítás iránti kérelmét a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján el kell utasítani, mivel az a Pp. 260-262. § szerinti előfeltételeknek nem felel meg.

Kihirdetve a következő

V É G Z É S:

A bíróság a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasítja.

Kötelezi a perújító felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a perújított alperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft perköltséget.

Kötelezi a perújító felperest, hogy fizessen meg 1.500,- (Ezeröttszáz) Ft mérsékelt eljárási illetéket az állam javára az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára.

A végzés ellen a közléstől számított 15 (tizenöt) nap alatt a Fővárosi Törvényszékhez címzett, de a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál elektronikus úton benyújtható fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s

A bíróság a perújítási kérelem, a perújított alperes ellenkérelme, a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon I.K.27.953/2017. számon folyamatban volt per iratai és az ahhoz kapcsolódó közigazgatási eljárás során keletkezett iratok, valamint a felek által a jelen perben előadottak alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A perújító felperes a 2016. évben kezdődő adóévben [REDACTED] Önkormányzata illetékességi területén folytatott állandó jellegű iparüzési tevékenysége utáni adókötelezettségéről szóló adóbevallását 2017. május 30. napján nyújtotta be, amelyben nettó árbevételét 125.688.825,- Ft-ban, az adóalapját 4.232.510,- Ft-ban, a fizetendő adó összegét pedig 84.650,- Ft-ban jelölte meg. Ezt követően a perújító felperes az adóbevallását 2017. augusztus 21. napján önellenőrzéssel módosította akként, hogy nettó árbevételét 267.885.015,- Ft-ban, az adóalapját 123.698.734,- Ft-ban, a fizetendő adó összegét pedig 2.473.975,- Ft-ban jelölte meg.

[REDACTED] mint elsőfokú adóhatóság a 2017. szeptember 13. napján kelt, A–17668-2/2017. számú határozatával – figyelemmel arra, hogy a perújító felperes az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) II. számú melléklet A/2/c) pontja és 172. § (12) bekezdése, valamint a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tao. tv.) 26. § (10) bekezdése alapján a 2016. adóévben iparüzési adóelőlegének kiegészítésére volt köteles, melynek az adóév december 20. napjáig legalább 90%-os mértékben nem tett eleget – a perújító felperes terhére a 2016. adóévi helyi iparüzési adóelőleg kiegészítési

kötelezettségének elmulasztása miatt 100.000,- Ft mulasztási bírság előírását rendelte el.

A perújító felperes fellebbezése folytán eljáró perújított alperes a 2017. november 23. napján kelt, CSB/01/9036-5/2017. számú határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát megváltoztatta és a perújító felperest 250.000,- Ft mulasztási bírság megfizetésére kötelezte a 2016. évi helyi iparüzési adóelőleg kiegészítési kötelezettségének elmulasztása miatt.

Hivatkozva az Tao. tv. 26. § (10) bekezdésében, az Art. II. számú melléklet A/2/c) pontjában, 172. § (12) és (21) bekezdésében foglaltakra döntése indokolásában megállapította, hogy a perújító felperes a 2013. adóévtől kezdődően a helyi iparüzési adóbevallásait az eredeti bevallás benyújtása után rendre önellenőrzéssel módosította, melyek eredményeként az eredetileg bevallott adóösszegekhez képest nagyságrendileg magasabb összegek kerültek önellenőrzéssel bevallásra. A négy évben 3.392.600,- Ft összegű eltérés mutatkozott az eredeti bevallások és az önellenőrzéssel bevallott adóösszegek között. A jelen esetben az adózónak a feltöltést 2016. december 20. napjáig 90%-os mértékig, 2.226.600,- Ft-ig meg kellett volna tennie, melynek nem tett eleget, hiszen számláján 2016. december 31. napjáig csak 423.650,- Ft összegű túlfizetés mutatkozott, valamint 549.600,- Ft iparüzési adóelőleg fizetésére került sor. A 2016. évi iparüzési adó összege 90%-ának és a 2016. évben befizetett 973.250,- Ft különbözete 1.252.350,- Ft, melynek 20%-a 250.670,- Ft. Az elsőfokú adóhatóság ettől eltérően, a különbözet 8%-ában állapította meg a bírság összegét, melynek indokát nem ismertette határozatában, a mérlegelés szempontjait nem tárta fel. Álláspontja szerint az elsőfokú adóhatóság nem értékelte kellőképpen azt, hogy az adózó az önellenőrzés eszközét nem annak rendeltetése szerint használta, mert az adózó jobb tudomása ellenére nyújtotta be bevallásait első alkalommal helytelen adatokkal azért, hogy a feltöltési kötelezettsége alól mentesüljön, hiszen a könyvelésében szereplő adatok a két bevallás közötti időszakban már nem változtak. Az önellenőrzést nyilvánvalóan adóelőleg-fizetési kötelezettségének elodázására használta fel. E körben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság (jelenleg: Kúria) EBH 2009. 2110. számú elvi döntésében foglaltakra. Álláspontja szerint nincs olyan jogszabályi rendelkezés, mely szerint az önellenőrzés jogintézménye a megnövekedett adó-feltöltési kötelezettsége alól mentesítene. Figyelemmel arra, hogy a feltöltési kötelezettség, mint önálló adókötelezettség elmulasztásának következménye a különbözet utáni 20%-ig terjedő mulasztási bírság, annak maximumát indokolt az adózóval szemben megállapítani, különös tekintettel arra, hogy a jogi személy gazdálkodó adóalany megfelelő jogi, könyvelői háttérrel rendelkezik, akinek tudnia kellett az adóelőleg feltöltési kötelezettségéről. Az adózó hátrányára értékelte azt, hogy az önellenőrzési jog nem rendeltetésszerű gyakorlásával kívánt jogosulatlanul adóelőnyhöz jutni, és évről évre ismétlődő jelleggel jelentős összegű adóelőleg feltöltést mulasztott el jobb tudomása ellenére. Az ez alapján előállt adózási érdeksérelem olyan jelentős, amely a kiszabható bírság maximumának alkalmazását indokolja.

A perújító felperes a másodfokú döntéssel szemben benyújtott keresetét a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. február 27. napján kelt, I.K.27.953/2017/9. Számú - a felperessel 2018. március 29. napján közölt - ítélettel elutasította.

A bíróság – hivatkozva a Kúria Kfv.V.35.012/2009/4., Kfv.V.35.029/2009/4., Kfv.I.35.015/2010/6. és a Kfv.V.35.453/2009/6. számú ítéleteire, a Tao. tv. 26. § (10) bekezdésében, az Art. II. számú melléklet A/2/c) pontjában, 172. § (12) bekezdésében foglaltakra – kifejtette, hogy az adóhatóságnak a feltöltési kötelezettség ellenőrzésénél nem azt kell vizsgálnia, hogy az adózó eleget tett-e bevallási kötelezettségének, hanem azt, hogy teljesítette-e társasági adóelőleg kiegészítés fizetési kötelezettségét december 20-áig legalább 90%-ban. A feltöltési kötelezettség független attól, hogy az adózó teljesítette-e bevallási kötelezettségét, és ha igen, azon milyen összeget szerepeltetett. A társasági adóelőleg bevallási kötelezettség teljesítése nem helyettesíti és nem pótolja a társasági adóelőleg-kiegészítési kötelezettséget. A bevallási kötelezettség és a társasági adóelőleg feltöltési kötelezettség két, külön-külön meghatározott adókötelezettség, amelyet az Art. is külön szankcionál. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a mulasztási

bírság jogalapja fennáll.

A perújító felperes első ízben 2018. május 08. napján terjesztett elő perújítási kérelmet, amelyet a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 9.K.27.319/2018/5. számú végzésével hivatalból elutasított, hivatkozva a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. §-ára. A perújító felperes 2018. július 10-én ismételt perújítási kérelmet terjesztett elő a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.953/2017/9. számú ítéletével szemben, kérve annak hatályon kívül helyezését.

Álláspontja szerint a feltöltési bevallás nem önellenőrizhető, az adókötelezettségről szóló első bevallás önellenőrzési jogát pedig a törvény garantálja és egyben mentesíti a bírsággolhatóság alól. Arra hivatkozott, hogy a becslést tartalmazó bevallás önellenőrzése logikailag és formailag sem önellenőrizhető, melynek joggyakorlatát megteremtette a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.35.012/2009/4. számú ítélete. A bírói gyakorlat állapította meg azt is, hogy mi minősül várható adónak. Az éves adókötelezettség bevallása a várható adót tartalmazza, amit fel kellett volna tüntetni. A bevallást az adózó szabadon önellenőrizheti, az önellenőrzés időpontját egyetlen adóhatóság sem kifogásolhatja. Az önellenőrzéssel bevallott adó esetén a törvény tételesen tiltja mulasztási bírság kiszabását. Álláspontja szerint az eljáró bíró félremagyarázta a hivatkozott kúriai ítéletet, e körben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.320/2006/4. számú ítéletére is, melyet – álláspontja szerint – az eljáró bíró szándékosan hagyott figyelmen kívül. Hangsúlyozta továbbá, hogy az önellenőrzéssel adót nem rövidített. Kérte továbbá az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését annak megállapítása érdekében, hogy a naptári év szerint adózók esetén a december 20-ig történő becslés bírsággal való fenyegetése összhangban áll-e az Alaptörvényben lefektetett jogbiztonság követelményével.

Álláspontja szerint a könyvelői, adótanácsadói, okleveles adószakértői végzettséggel nem rendelkező bíró önkényesen jogkérdésnek minősítette a szakkérdést. Utalt továbbá arra, hogy az eljáró bíró adójogi végzettséggel és tapasztalattal nem rendelkezik, ezért ismételt felajánlotta Ruszin Zsolt bejegyzett adószakértő által történő szakvélemény készítését.

A perújított alperes az érdemi nyilatkozatában a perújítási kérelem elutasítását, valamint perköltség megállapítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a perújító felperes a perújítási kérelmében a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 260. § (1) bekezdésében foglalt esetek egyikére sem hivatkozott a felperes, ezért kérelme minden jogi alapot nélkülöz.

Álláspontja szerint téves a perújító felperes azon hivatkozása, miszerint a korábban eljáró bíró a Kúria Kfv.I.35.320/2006/4. számú ítéletét szándékosan kihagyta ítéletének indokolásából, mert a kontinentális jogrendszerként működő hazai jogban a bírói döntésekre nem lehet precedensként hivatkozni, így az általa hivatkozott Legfelsőbb Bírósági döntést az eljáró bírónak nem kellett elbírálnia, mert azt a vonatkozó jogszabályok számára nem írják elő. A bevett jogalkalmazási gyakorlat szerint a Kúria egyedi ügyekben hozott döntései csak a jogértelmezés lehetséges irányát adják meg a jogalkalmazók számára.

Rámutatott továbbá, hogy a perújítási kérelem a Pp. 260. § (2) bekezdésében foglaltaknak sem felel meg, mert az a feltétel, hogy hibáján kívül nem érvényesíthette az általa figyelmen kívül hagyottnak minősített ítéletet, nem áll fenn, hiszen a 2017. december 18. napján kelt keresetében a Legfelsőbb Bíróság ezen ítéletére már hivatkozott.

A perújítási kérelmet a bíróság, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította az alábbiak miatt:

A perújító felperes – a perújítási kérelme lényege szerint – azért tartja jogsértőnek a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.935/2017/9. számú ítéletét, mert annak meghozatala

2006-ban még nem volt Kúria, de sebj.

során az eljáró bíró nem értékelte a Kúria Kfv.I.35.320/2006/4. számú ítéletét. Véleménye szerint az éves adókötelezettségről szóló bevallás, mely a várható adót tartalmazza, önellenőrzéssel szabadon módosítható, annak jogát törvény garantálja, így azt bírságotolni nem lehet. A feltöltési bevallás azonban nem önellenőrizhető, mert az becslést tartalmaz.

A Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha a fél oly tényre vagy bizonyítékra, illetőleg olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az – elbírálás esetén – reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna.

A Pp. 260. § (2) bekezdése értelmében az (1) bekezdés a) pontja alapján a felek bármelyike csak akkor élhet perújítással, ha az ott említett tényt, bizonyítékot vagy határozatot a korábbi eljárás során hibáján kívül nem érvényesíthette.

A Pp. 266. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy ha a bíróság a perújítást megengedhetőnek találja, az érdemi tárgyalást kitűzi, illetőleg a tárgyalást érdemben folytatja, ellenkező esetben pedig a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant, elutasítja.

A Pp. 266. § (1) bekezdése alapján a bíróság hivatalból vizsgálja, hogy a perújításnak a 260-262. §-ban meghatározott előfeltételei fennállnak-e. A megengedhetőség körében a 260. § (1) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban azt kell elbírálni, hogy a perújító fél által a perújítás alapjául felhozottak valóságuk bizonyítása esetében alkalmasak lehetnek-e arra, hogy a bíróság a perújító félre kedvezőbb határozatot hozzon. A bíróság a tárgyaláson a perújítás érdemében is tárgyalhat és határozhat; ha azonban célszerűnek látszik, a perújítás megengedhetősége kérdésében külön tárgyal, és végzéssel határoz.

Ezen jogszabályi rendelkezés alapján tehát a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjában megjelölt körülmények esetében kifejezetten vizsgálnia kell a bíróságnak azt, hogy a perújítás alapjául szolgáló tények, bizonyítékok, határozatok valóságuk bizonyítása esetén elvileg alkalmasak-e kedvezőbb határozat hozatalára.

A bíróság rámutat, a perújítás, a felülvizsgálat mellett, a másik rendkívüli perorvoslat, mely a jogerős határozat ténybeli hibái orvoslásának eszköze. A perújítás jogerős ítélet (és ítéleti hatályú határozatok) ellen vehető igénybe, törvényben meghatározott, taxatív felsorolt okok fennállása esetén. A perújítás mint jogintézmény kettős célt szolgál: módot ad az alapperben el nem bírált tények, bizonyítékok előterjesztésére és elbírálására, másrészt bizonyos jogsértések, szabálytalanságok orvoslására. A bírósági határozatok nem minden esetben felelnek meg a törvényesség és az igazságosság követelményének, ezért szükség van olyan jogintézményekre (jogorvoslatokra), amelyek a határozatok megtámadását, orvoslását lehetővé teszik. Célja, hogy egy újabb bírósági határozat a sérelmezett bírósági határozatra visszaható hatállyal szüntesse meg a jogsérelmet. A perújítás az ítélet ténybeli alapjával kapcsolatos sérelem orvoslásának eszköze, míg a jogerős ítélet jogi hibái orvoslásának eszköze a felülvizsgálat. A perújítás során a sérelmet szenvedett fél csak az ítéletnek, vagy az ítélet hatályú határozatnak a tényállást megállapító részét kifogásolhatja. Nem lehet perújítással orvosolni ezért az ítélet meghozatalát megelőző eljárás alaki szabálytalanságait, és a jogszabály alkalmazásával elkövetett esetleges hibákat. A perújítás során nem egy új kereset elbírálásáról, hanem a korábbi ügy újratárgyalásáról van szó. A perújítás tehát a tények megállapításával kapcsolatos jogsérelem orvoslására irányul.

A legfőbb bírói fórummal való ostoba, indokolatlan szembehelyezkedés kimerített volna a perújítást!

Bár a törvény kifejezetten nem hivatkozik arra, hogy perújításnak csak a per elbíráláskor már megvolt tény, bizonyíték, illetve határozat esetén van helye, mégis kétségtelen, hogy a ténynek már

A "megvolt tény" nem volt Dr. Tóth Kinga Ágota számára "megvolt tény", mert egy árva szót se írt róla.

a megtámadott ítélet hozatalakor fenn kell állnia. *A ténynek nyilvánvalóan olyannak kell lennie, amely kihat az alapperbeli tényállás megállapítására, és ezen belül a perújító félre kedvezőbb ítélet meghozatalát eredményezhette volna.* Nem támadható viszont az ítélet, ha a kedvezőbb döntés a jogi álláspont kialakításának módosítása, vagy az utóbb bekövetkezett jogszabályváltozás, illetve az eljárásjogi hiba kiküszöbölése miatt következne be. Kedvezőbb az új határozat, ha bármilyen módon csökkenti a perújító fél kötelezettségét, a felelősségét mérsékli, illetve kötelességét bármilyen vonatkozásban (pl.: teljesítési határidő) enyhíti. Amennyiben a bíróság a fél által indítványozott bizonyítás mellőzését a jogerős ítéletben megindokolta, a mellőzött bizonyíték már nem tekinthető el nem bíráltnak. **értsd: elönkényeskedte**

A perújítás rendkívüli – nem fellebbviteli jellegű – perorvoslati lehetőség, amely az alapeljárás ténybeli hibáinak és nem az esetleges jogalkalmazási hibáinak a kiküszöbölésére szolgál. Az alapperben elbírált jogkérdésben ezért nincs helye perújításnak (BDT 2008. 1731. I.).

Ténybeli hiba volt az LB Kfv.I.35.320/2006/4. ítéletével való sunyi szembehelyezkedés.

A bíróság jogkérdésben elfoglalt álláspontja a perújítás során nem vitatható. Jogkérdésben nincs helye perújításnak (KGD 2006. 15., KGD 2002. 130., KGD 1994. 211., EBH 2000. 370.).

A Kúria előtt ügyvédkényszer van, ami akadályozza a jogorvoslatot.

A perújítás a tények megállapításával kapcsolatos jogsérelem orvoslását szolgáló olyan rendkívüli perorvoslat, amely a felülvizsgálati kérelemtől eltérően, nem a jogalkalmazási hibák kiküszöbölését szolgálja (Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.39.242/2004. - KGD 2006. 15.).

A perújítás előterjeszthetőségének fontos korlátja, hogy a fél csak olyan új tényre, bizonyítékra vagy határozatra hivatkozhat, amelyet a korábbi eljárás során önhibáján kívül nem érvényesített.

Az LB Kfv.I.35.320/2006/4. egy új tény volt, hiszen az az ítéletben nem szerepelt.

A fent kifejtettekre tekintettel a bíróság a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította, mert azt állapította meg, hogy abban a perújító felperes nem hivatkozott olyan új tényre, bizonyítékra, határozatra, amelyet a bíróság a perben már ne bírált volna el és amely a tényállás megállapítására kihatna, ebből következően a perújító félre kedvezőbb ítélet meghozatalát eredményezhetné [Pp. 266. § (2) bekezdés]. ***Az LB Kfv.I.35.320/2006/4. "új" tény volt, hiszen az az ítéletben el se lett bírálva.***

A bíróság a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 15.000,- Ft eljárási illetéket a perújítási kérelem érdemi tárgyalásra való alkalmatlansága miatti elutasítása okán, annak 10%-ára, 1.500,- Ft eljárási illetékre mérsékelt és kötelezte a perújító felperest, hogy e végzés jogerőre emelkedését követően az illetékes adóhatóság külön felhívására, az ott közölt módon és számlára fizessen meg 1.500,- Ft mérsékelt eljárási illetéket az állam javára [Pp. 324. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 2017. december 31. napjáig hatályos 43. § (3) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja, 58. § (1) bekezdés f) pontja, 62. § (1) bekezdés h) pontja, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (III. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, 15. § (1)-(3) bekezdései].

A perújító felperes köteles a perújított alperes részére perköltséget fizetni, amelynekösszecszerúsége tekintetében a bíróság figyelemmel volt a közigazgatási perek sajátosságaira, a perújított alperes jogi képviselője által elvégzett munka mennyiségére, az elkészített beadványok számára, azok terjedelmére és tartalmára, a bírósági tárgyaláson való megjelenésre, továbbá a Pp. 75. § (1)-(2) bekezdéseire. A bíróság ezért a perújított alperes által költségjegyzéken felszámított 40.000,- Ft perköltséget a rendelkező rész szerint mérsékelt.

A végzés elleni fellebbezési jogot a Pp. 266. § (3) bekezdése biztosítja.

A jogorvoslati tájékoztató a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 112. §-án és

17.K.27.455/2018/4.

7

157. § (2) bekezdésén alapul.

Tárgyalás befejezve, jegyzőkönyv lezárva: 14 óra 30 perckor.

K. m. f.

Dr. Kinyó Krisztina s. k.
b í r ó